
[2001-2-RE](#)

CAUSA 2001-2-RE

Número de registre 38-2001. Recurs d'empara

AUTE DEL DIA 14 DE MARÇ DEL 2001

BOPA núm. 28, de 21 de març del 2001

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el dia 31 de gener del 2001 per la representació processal de la societat Moliné & Parigot, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència de data 30 de novembre del 2000, dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se pogut produir una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció i a un procés degut reconeguts a l'article 10.1 de la Constitució i atès que sol·licita al Tribunal Constitucional que dicti sentència anul·lant la resolució esmentada;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal de data 28 de febrer del 2001;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pere Vilanova Trias;

Antecedents

Primer

Amb data 16 d'octubre de 1996, la societat Moliné & Parigot va interposar davant la Batllia una demanda de judici civil verbal, procediment ordinari, contra els Srs. Vicenç Sánchez Palou, Daya Tanwani i Haridas Jetwani, en què sol·licitava es condemnés els defenents de forma solidària a pagar la quantitat de 148.244,76 francs francesos, amb els interessos legals i les costes.

Segon

Amb data 17 de març del 2000, la Secció Civil del Tribunal de Batlles va desestimar l'excepció peremptòria de prescripció formulada pel Sr. Haridas Jetwani, va estimar la demanda de la societat

Moliné & Parigot i va condemnar els Srs. Vicenç Sánchez Palou i Daya Tanwani solidàriament a satisfer a la societat esmentada l'import de 148.215,76 francs francesos, dels quals 128.968,76 de forma solidària amb el Sr. Haridas Jetwani, amb els interessos legals a comptar de la data de la contesta a la demanda, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

Tercer

Els defenents van interposar sengles recursos d'apel·lació contra la sentència de data 17 de març del 2000 del Tribunal de Batlles.

En els seus escrits el Sr. Haridas Jetwani va demanar, entre altres, la declaració de la caducitat dels autes per haver transcorregut més de tres anys d'ençà el tràmit de contestació a la demanda, la nul·litat de ple dret de la sentència esmentada i l'estimació de l'excepció peremptòria de prescripció, ja al·legada en la primera instància.

En els seus escrits, els Srs. Vicenç Sánchez Palou i Daya Tanwani van demanar, entre altres punts, l'anul·lació de la sentència del Tribunal de Batlles per incongruència i/o per no ajustar-se a dret d'acord amb els motius del recurs.

Quart

Amb data 30 de novembre del 2000, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar sentència en la qual decidia estimar els recursos d'apel·lació dels Srs. Vicenç Sánchez Palou, Daya Tanwani i Haridas Jetwani i revocar la sentència del Tribunal de Batlles de 17 de març del 2000.

En aquesta sentència la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia estimava que "l'acció de la societat agent, derivada d'uns contractes de compra-venda mercantils, està subjecta a la prescripció dels tres anys, que (...) comencen a córrer des del moment en què neix l'acció in personam derivada del contracte de compra-venda (Codi 7,39, 4-4), que genera a favor del venedor la possibilitat d'exigir el preu convingut quan arribés el moment en què el comprador havia de pagar segons els contractes (...). Per consegüent s'ha de revocar la sentència recorreguda en la part que fa referència a la reclamació de les factures que corresponen a l'any 1987, ja que aquests crèdits s'han extingit per la prescripció dels tres anys que s'estableix per a les obligacions mercantils i, també, perquè aquesta prescripció no s'ha interromput eficaçment segons la normativa vigent en el principat d'Andorra".

Així mateix, el Tribunal Superior de Justícia afirmava que "segons les disposicions que es troben en el Digest 44, 1, 7 i Codi 8, 40, 5 s'entén que les obligacions que resulten de la naturalesa mateixa de l'obligació, entre les quals s'inclou l'excepció peremptòria de prescripció, tenen eficàcia real, és a dir, afecten per igual a tots els deutors solidaris, amb la conseqüència de que qualsevol d'ells pot al·legar l'excepció de prescripció en front del creditor comú, ja que la prescripció és un mitjà d'extinció del deute i els mitjans d'extinció del deute determinen sempre l'alliberament de tots els deutors solidaris".

Cinquè

Amb data 14 de desembre del 2000, la representació processal de la societat Moliné & Parigot va presentar un incident de nul·litat d'actuacions davant la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per considerar que la sentència de data 30 de novembre del 2000 vulnerava els drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en dret i a un procés degut, ja que la sentència esmentada "ha

IGNORAT, totalment, la defensa fàctica i jurídica d'aquesta part, amb la qual cosa s'ha incorregut en defecte de motivació i incongruència omissiva”.

Sisè

Amb data 17 de gener del 2001, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat per considerar que la sentència esmentada “argumenta de forma extensa sobre els terminis de prescripció que s'han d'aplicar a les qüestions objecte del litigi d'acord amb la normativa que considera vigent en el Principat d'Andorra i d'acord, també, amb el criteri que ha manifestat de forma reiterada la Sala en resolucions anteriors. No és per tant admissible ara al·legar defecte de motivació” i perquè “s'enfronta de forma directa amb el problema de la interrupció de la prescripció i després de fer un estudi sobre el fonament de la interrupció i de les causes que determinen la interrupció segons la legislació andorrana, conclou que no concorre en el cas del litigi cap de les causes legals d'interrupció. No existeix doncs, omissió de pronunciament que pugui determinar una incongruència omissiva, ja que la sentència d'apel·lació contempla de forma directa la problemàtica jurídica de la interrupció de la prescripció i estableix la conclusió que considera adient, certament contrària a les pretensions de la part agent, però en qualsevol cas fonamentada i congruent amb les pretensions formulades per les parts litigants”.

Setè

Amb data 31 de gener del 2001, la representació processal de la societat Moliné & Parigot va interposar escrit de recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional en què manifestava que en l'escrit de conclusions negava l'existència de prescripció “per haver estat interrompuda per una causa ben precisa: la novació que és reconeguda i defensada expressis verbis per la contrapart. De manera sorprenent la Sentència argumenta i motiva sobre tot el que al·lega la part apel·lant i IGNORA, PASSA SOTA ABSOLUT SILENCI, LA TOTALITAT DE LA NOSTRA ARGUMENTACIÓ fins al punt de no dir res: ni per activa, ni per passiva, ni de manera expressa, ni de manera tàcitament deductible, ni explícita, ni implícitament, ni genèrica i ni específicament”. Així mateix, afegeix que “la Constitució que està feta per tots, inclosos els ciutadans justiciables i inclosos els modestos professionals del dret, imposa que el raonament de cada part en el judici sigui recollit i analitzat en un judici motivat, sigui per acceptar-lo o per rebutjar-lo, però que no sigui menyspreat amb el més gran del menyspreus: el silenci”. Segons aquesta representació processal aquest silenci sobre la seva argumentació constitueix una vulneració “a) generalment, al procés degut és a dir, segons procediment establert, que es basa en la bilateralitat i en el principi de contradictori: oblidar, ometre i obviar la totalitat de l'argumentació d'una de les parts en litigi és frontalment contrari al dret al procés degut; b) específicament el dret a una decisió fonamentada en dret, és a dir motivada. I la decisió, és a dir la Sentència de referència és, pel que fa a aquesta part, tan poc motivada que ultrapassa la noció de manca de motivació per endinsar-se en la incongruència omissiva per silenci”.

Vuitè

Amb data 28 de febrer del 2001, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe en què considerava que “el que pretén l'avui recurrent és que el Tribunal Constitucional revisi la interpretació i aplicació del dret ordinari efectuada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, desvirtuant així la finalitat pròpia del recurs d'empara constitucional, pretenent convertir-lo en una tercera instància jurisdiccional” i que “La sentència fonamenta la seva decisió a través dels extensos raonaments jurídics continguts al llarg dels seus IX Fonaments de Dret, sense que la mateixa es pugui qualificar d'arbitrària, argumentant expressament respecte de la prescripció i les seves causes bastament en el setè dels seus Considerants, no desprenent-se doncs el silenci argumentat pel recurrent d'una

lectura complerta i no segada de la resolució, la qual expressament reconeix en els seus antecedents de fet les pretensions del recurrent en empara, per desvirtuar-les posteriorment en els seus fonaments jurídics que comporten el fallo de la mateixa. El fet que la resolució recorreguda no satisfaci els interessos del avui recurrent, no pot confondre's amb una lesió al dret a la jurisdicció i al procés degut".

Així doncs, el Ministeri Fiscal va sol·licitar a aquest Tribunal la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2001-2-RE per manca manifesta de contingut constitucional en les pretensions del recurrent en empara.

Fonament jurídic únic

Després d'examinar acuradament la documentació que s'adjunta en el present recurs d'empara, el Tribunal Constitucional ha de constatar novament que la reiterada invocació de la vulneració dels drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució expressa en realitat la pretensió que aquest Tribunal actuï com a instància de cassació o d'apel·lació, la qual cosa és contrària a la Constitució. L'article 88 de la Constitució considera el recurs d'empara un procediment excepcional, i com recorda encertadament el Ministeri Fiscal, aquest caràcter excepcional està clarament assentat en la jurisprudència d'aquest Tribunal.

Només seria acceptable l'admissió a tràmit de l'escrit de recurs d'empara en el supòsit que la decisió de l'òrgan jurisdiccional afectat, en aquest cas la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, hagués ultrapassat els límits de l'arbitrarietat en la interpretació de les normes jurídiques aplicables, no hagués fonamentat en dret de manera raonada la construcció de la seva última decisió, o hagués vulnerat alguns dels preceptes inherents al concepte de procés degut.

Pel fet de tractar-se d'un cas d'inadmissió, aquest Tribunal ha de recordar, novament, que no s'ha de pronunciar sobre el fons de la qüestió, sinó únicament sobre les condicions d'admissibilitat tenint en compte la documentació aportada per la representació del recurrent, les actuacions davant els òrgans jurisdiccionals i l'informe del Ministeri Fiscal.

Un cop analitzada tota aquesta documentació es desprèn que les successives decisions de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia estan suficientment argumentades sobre tots els aspectes essencials del contingut material del procés, no havent-hi defecte de motivació, ni omissió de pronunciament sobre el contingut essencial del litigi. Tal com argumenta el Ministeri Fiscal, la fonamentació desenvolupada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, en la seva sentència de data 30 de novembre del 2000, i en particular en els fonaments de dret V, VI i VII, és exhaustiva i està basada en una interpretació no arbitrària del dret aplicable. Cal afegir que l'acte de desestimació de l'incident de nul·litat d'actuacions de data 17 de gener del 2001 del mateix òrgan jurisdiccional, en els fonaments de dret (i concretament en els considerants III, IV i V), ofereix una argumentació completa, fonamentada en dret i extremadament respectuosa envers la insistència del recurrent, de manera que la desestimació de l'incident i la confirmació en tots els seus extrems de la sentència anterior no presenten cap vulneració dels drets continguts en l'article 10 de la Constitució.

Verificades les garanties constitucionals en relació amb l'article 10.1 de la Constitució, el Tribunal Constitucional reitera que no li correspon pronunciar-se sobre cap altra qüestió, i comparteix les conclusions del Ministeri Fiscal pel que fa a la no admissió a tràmit del recurs esmentat.

Per tot el que s'ha exposat,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2001-2-RE, interposat per la representació processal de la societat Moliné & Parigot, contra la sentència de data 30 de novembre del 2000, dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar el present aute a la representació processal de la societat Moliné & Parigot, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar el present aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 14 de març del 2001.

Pere Vilanova Trias

Joan Josep López Burniol

President

Vicepresident

Philippe Ardant

Miguel Ángel Aparicio Pérez

Magistrat

Magistrat